

Нѣмало ни турско, ни грѣцко. Турскитѣ и грѣцкитѣ посрещачи започнали да се сърдятъ, да крѣщатъ и да се подиграватъ. Но радостниятъ български народъ се сбралъ около вагона.

Единъ човѣкъ на около 50 години се показалъ на вратата, облѣченъ въ българска военна униформа съ калпакъ на глава!

— Ура! извикали всички българи. Викайте ура, се чувало отъ всички страни. Иде ни български князь. Военната музика засвирила „Шуми Марица“, войницитѣ зели пушкитѣ на почестъ, офицеритѣ съ извадени шашки — всички засмѣни, радостни, командували и викали ура заедно съ войницитѣ.

Така! Така! думали старитѣ хора. Тази земя е българска. Ето че ни дойде български князь.

— Да живѣе Алеко Богориди! Да живѣе Русия! Да живѣе Южна България! Да живѣе цѣлия български народъ!

Тържеството било голѣмо. Записукали гайди, забрънчали гадулки, забумкали тѣпани — хоро се залюлѣло, веселба голѣма.

Алеко слѣзълъ въ конака и прочелъ фермана за назначението си.

Следъ 500 годишно робство и въ Пловдивъ се възобновило българското царство!

Алеко Богориди назначилъ 5 души българи за директори, които да наредятъ всички части на управлението (войската, просвѣтата, правосъдието, финанситѣ и полицията.)

Свикване на Народното събрание. — Но имало още едно нѣщо, по което трѣбвало да се види, дали Източна Румелия е наистина българска